Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	7Co/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5117200598
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Adela Unčovská
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2025:5117200598.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členiek senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej v právnej veci žalobcu: A. B. B. C., nar. X.XX.XXXX, bytom D. XXX, E., zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Pavlovič s.r.o., IČO: 47 238 526, so sídlom Ivanská cesta 32B, Bratislava proti žalovanému: F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom H. – F., zastúpenému: JUDr. Jana Ondrášiková, advokátka, so sídlom F. Hečku 34/A, Levice o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcu proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava V zo dňa 9.5.2022, č. k. 56C/18/2018-592, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v časti, ktorou bol zamietnutý nárok žalobcu na ospravedlnenie m e n í tak, že žalovaný je povinný v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť uverejnenie ospravedlnenia na stránkach mesta Šurany, konkrétne na stránke http://www.surany.sk/, v sekcii „Život v meste“ v tomto znení: „Vážený pán A. B. B. C., touto cestou sa Vám ja, F. G. ospravedlňujem, že som na mnou vytvorených viacerých verejne dostupných facebookových profiloch uverejňoval nepravdivé a klamlivé informácie na Vašu osobu, čím došlo k nezákonnému zásahu do Vašich ústavou chránených osobnostných práv.“ V prípade, že si žalovaný nesplní uloženú povinnosť zabezpečiť uverejnenie ospravedlnenia v stanovenom termíne, je žalobca oprávnený na náklady žalovaného uverejniť ospravedlnenie sám.

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v časti, ktorou bol zamietnutý nárok žalobcu na zaplatenie sumy 70 000 eur potvrdzuje.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému ospravedlnenia a zaplatenia sumy 70 000 eur zamietol (výrok I.) a vyslovil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR, § 11, § 13 ods. 1, § 16 a § 420 ods. 1, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že žalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 29.6.2017, sp.zn. 4T/70/2017 uznaný vinný zo spáchania pokračovacieho prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), písm. c), ods. 2 písm. b), písm. d) Trestného zákona. Žalovaný sa tohto trestného činu dopustil okrem iného tým, že od obdobia mesiaca február 2016 až do jeho zadržania zverejňoval žalobcove fotografie a informácie o žalobcovi, ktoré nepochybne mali prudko dehonestujúci obsah, a ktoré závažným spôsobom zasiahli do žalobcovho práva na ochranu jeho občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, ako aj do jeho súkromia. Súd prvej inštancie konštatoval, že týmto právoplatným

rozhodnutím, z ktorého vyplýva, že žalovaný spáchal trestný čin, je v tomto konaní viazaný (§ 193 C.s.p.). V konaní napokon ani nebolo sporné, že k vážnemu zásahu do práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti zo strany žalovaného došlo. V tejto súvislosti súd prvej inštancie považoval za potrebné poznamenať, že výroky žalovaného zverejnené na sociálnej sieti Facebook, nepredstavovali výkon práva žalovaného na slobodu prejavu a išlo o protiprávne konanie dosahujúce intenzitu trestného činu, ktoré nepožíva právnu ochranu, preto v tomto konaní sa nedá hovoriť o konflikte práva na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu.

3. Prvoinštančný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že možno konštatovať, že zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu bol nepochybne preukázaný, je dostačujúce oprieť sa v tomto o výsledky trestného konania a jeho intenzita odôvodňuje prinajmenšom uloženie povinnosti žalovanému ospravedlniť sa. Žalobca si však zvolil taký spôsob zverejnenia ospravedlnenia, na ktorý nemá právny nárok, nakoľko text ospravedlnenia výslovne žiadal zverejniť na internetovej stránke mesta Šurany. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že subjektívnemu právu fyzickej osoby na primerané zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka (pod ktoré je subsumovateľné ospravedlnenie) zodpovedá subjektívna povinnosť toho, kto do práva na ochranu osobnosti neoprávnene zasiahol, primerané zadosťučinenie poskytnúť. Z práva na primerané zadosťučinenie nevznikajú fyzickej osobe práva pôsobiace voči tretím osobám (a už vôbec nie voči všetkým). Uloženie povinnosti žalovanému zverejniť ospravedlnenie na internetovej stránke mesta Šurany by znamenalo tiež uloženie povinnosti mestu Šurany podať v tejto veci žalovanému aktívnu súčinnosti a strpieť zverejnenie ospravedlnenia na svojej stránke. Mesto Šurany pritom nie je stranou tohto sporu, nie je v žiadnom súkromnoprávnom vzťahu so stranami sporu a zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by takúto povinnosť malo alebo že by sa naňho vzťahovala tzv. rozšírená záväznosť rozsudku. Súd prvej inštancie podotkol, že nejde o prípad, kedy by sa žalobca domáhal napríklad zverejnenia ospravedlnia formou platenej inzercie v médiu, ktoré takúto službu v rámci svojej činnosti ponúka. Na uvedenom závere súdu prvej inštancie nič nezmenila ani tá časť žalobného petitu, podľa ktorej pre prípad, že žalovaný nezabezpečí zverejnenie ospravedlnenia na internetovej stránke mesta Šurany, je žalobca oprávnený na náklady žalovaného uverejniť ospravedlnenie sám. Aj takéto rozhodnutie by rovnako znamenalo uloženie povinnosti mestu Šurany ako tretiemu subjektu podať v tejto veci v tomto prípade žalobcovi aktívnu súčinnosti a strpieť zverejnenie ospravedlnenia na svojej stránke a platilo by o ňom všetko vyššie uvedené. Z týchto dôvodov nezostalo súdu prvej inštancie iné, ako žalobu v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti ospravedlniť sa, zamietnuť.

4. Za dôvodnú nepovažoval žalobu ani v časti, v ktorej sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 70 000 eur. Predovšetkým súd prvej inštancie žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 70 000 eur posúdil ako nárok zo zodpovednosti za (majetkovú) škodu podľa § 16 v spojení s § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca právny titul tohto nároku spočiatku formuloval zmätočne, keď uviedol, že sa ho domáha ako „primeraného finančného zadosťučinenia - náhradu škody/ušlý zisk“. Zo skutkových tvrdení žalobcu, ako aj jeho neskoršej právnej argumentácie, naposledy na pojednávaní dňa 9.5.2022, na ktorom súd prvej inštancie rozhodol, jednoznačne vyplýva, že žalobca sa nedomáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale náhrady majetkovej škody, ktorá mu mala byť spôsobená neoprávneným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti. Vychádzajúc zo všeobecných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka uviedol, že je nepochybné, že žalovaný sa úmyselne dopustil protiprávneho konania, za ktoré bol i právoplatne odsúdený, prvoinštančný súd však nemal za preukázanú ani príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a žalobcom tvrdenou škodou, ani vznik škody.

5. Žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzoval od skutočnosti, že dňa 6.6.2016 bola uzavretá zmluva o dielo medzi žalobcom a spoločnosťou TURWOOD, s.r.o., na základe ktorej mal nárok na odmenu za vykonanie diela vo výške 70 000 eur, pričom tvrdil, že s vykonaním diela by nemal žiadne náklady a odmena 70 000 eur by tak predstavovala jeho zisk. Následne však dňa 9.8.2016 došlo k odstúpeniu od zmluvy spoločnosťou TURWOOD, s.r.o., pričom príčinu tohto odstúpenia od zmluvy žalobca videl v konaní žalovaného, ktorý mal svojimi príspevkami na sociálnej sieti Facebook poškodiť žalobcovu reputáciu, čo viedlo spoločnosť TURWOOD, s.r.o. (ktorá sa o týchto príspevkoch dozvedela) k tomu, že aby sa vyhla poškodeniu svojej dobrej povesti spoluprácou so žalobcom, odstúpila od zmluvy o dielo a ukončila tak vzájomnú spoluprácu. Súd prvej inštancie uviedol, že vyššie uvedená konštrukcia žalobcu však nezodpovedá skutkovému stavu, ako bol zistený v tomto konaní, a ani právnemu stavu. Odstúpiť od zmluvy uzavretej podľa Obchodného zákonníka možno podľa § 344 tohto zákona iba v

prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon. V konaní nebolo sporné, že spoločnosť TURWOOD, s.r.o. mala od zmluvy odstúpiť podľa čl. IV bod 10 zmluvy s poukazom na údajné porušenie povinnosti podľa čl. VI bod 5 zmluvy, v zmysle ktorého zhotoviteľ (t.j. žalobca) sa zaväzuje konať tak, aby nepoškodil dobré meno a povesť objednávateľa. Z vyššie uvedeného vyplýva, že akékoľvek konanie žalovaného nemohlo byť dôvodom pre odstúpenie od zmluvy o dielo spoločnosťou TURWOOD, s.r.o. Podľa čl. IV bod 10 zmluvy objednávateľ mal právo odstúpiť od tejto zmluvy v prípade akéhokoľvek porušenia zmluvnej povinnosti uvedenej v tejto zmluve. Žalovaný nebol zmluvnou stranou predmetnej zmluvy o dielo a žiadne povinnosti z danej zmluvy ho nezaväzovali. Šírenie nepravdivých informácií o údajných nemorálnych činoch žalobcu zo strany žalovaného prirodzene nepredstavuje konanie žalobcu a už vôbec nie také konanie žalobcu, ktoré poškodzovalo dobré meno a povesť spoločnosti TURWOOD, s.r.o., a teda nepredstavuje porušenie povinnosti žalobcu ako zmluvnej strany vyplývajúcej mu z čl. VI bod 5 zmluvy. Pokiaľ spoločnosť TURWOOD, s.r.o., vykonala právny úkon odstúpenia od zmluvy, konala tak z vlastnej vôle a jej konanie nebolo nijakým spôsobom podmienené akýmkoľvek konaním žalovaného, inak povedané, žalovaný svojim konaním nespôsobil naplnenie zmluvného (ale ani žiadneho zákonného) dôvodu, pre ktorý by spoločnosť TURWOOD, s.r.o. mohla od zmluvy odstúpiť. Pokiaľ by sa aj nepravdivé informácie šírené žalobcom dostali do sféry spoločnosti TURWOOD, s.r.o. a táto spoločnosť by sa vnútorne na ich základe rozhodla od zmluvy o dielo odstúpiť, na takto širokej kauzalite nemožno zodpovednosť za škodu založiť. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.6.2010, sp.zn. 5Cdo/126/2009 zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Aj s poukazom na toto rozhodnutie jednej z najvyšších súdnych autorít súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný nezodpovedá za to, že určitá osoba jeho protiprávne konanie mala využiť ako zámienku na odstúpenie od zmluvy.

6. Prvoinštančný súd na základe vyššie uvedeného vyvodil, že neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody u žalobcu v súvislosti s odstúpením od zmluvy o dielo spoločnosťou TURWOOD, s.r.o. Pokiaľ aj žalobcovi odstúpením zmluvy vznikla škoda, musí ju znášať sám žalobca, ak porušil nejakú zmluvnú povinnosť, alebo za ňu zodpovedá spoločnosť TURWOOD, s.r.o., ak neplatne odstúpila od zmluvy. Príčinná súvislosť by v tomto prípade nebola daná bez ohľadu na to, či predmetné odstúpenie od zmluvy bolo alebo nebolo platné, avšak pre úplnosť a aj vzhľadom na obsiahlu argumentáciu strán sporu týkajúcu sa otázky platnosti odstúpenia od zmluvy o dielo prvoinštančný súd uviedol, že z výsledkov vykonaného dokazovania je úplne zrejmé, že spoločnosť TURWOOD, s.r.o. od zmluvy neodstúpila platne, a to hneď z niekoľkých dôvodov. Predovšetkým predmetné odstúpenie od zmluvy vôbec nespĺňa nenáležitosti platného právneho úkonu, nakoľko nie je dostatočne určité, čo má za následok jeho neplatnosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Obsahom predmetného odstúpenia od zmluvy je iba odkaz na príslušné zmluvné ustanovenia, podľa ktorých malo byť od zmluvy odstúpené (čl. IV bod 10 v spojení s čl. VI bod 5 zmluvy) a poznámka o tom, že spoločnosť stratila dôveru v osobou zhotoviteľa (žalobcu). Strata dôvery pritom nie je zmluvne dohodnutým dôvodom na odstúpenie od zmluvy, tým bolo podľa čl. IV bod 10 zmluvy iba porušenie akejkoľvek zmluvnej povinnosti. Z odstúpenia od zmluvy vôbec nevyplýva, akého porušenia povinnosti sa mal žalobca dopustiť, čo bez ďalšieho spôsobuje neplatnosť tohto neurčitého právneho úkonu. Skutočnosť, že toto porušenie povinnosti žalobcu malo spočívať v tom, že „o žalobcovi boli na Facebooku zverejňované fotografie s textami, ktoré ho vykresľovali ako nemorálneho človeka so sklonmi k pedofílií a ako chronického klamára", vyplývala iba z dodatočného vyjadrenia spoločnosti TURWOOD, s.r.o. k dôvodu odstúpenia od zmluvy o dielo zo dňa 29.5.2019, obdobne sa vyjadrila predmetná spoločnosť aj v rozhodcovskom konaní a jej konateľ pri svojom výsluchu v tomto konaní. Je tu pritom očividný logický rozpor vo vyjadreniach spoločnosti TURWOOD, s.r.o., keď na jednej strane tvrdí, že dôvodom odstúpenia od zmluvy malo byť porušenie povinnosti žalobcom a následne tvrdí, že toto porušenie povinnosti žalobcom malo spočívať v tom, že o ňom boli (treťou osobou) zverejnené určité difamujúce informácie. Skutočnosť, ktorou spoločnosť TURWOOD, s.r.o. dodatočne odôvodnila svoje odstúpenie od zmluvy, teda ani nepredstavovala zmluvne dojednaný dôvod na odstúpenie od zmluvy. Pokiaľ ide o rozhodcovský rozsudok Victoria rozhodcovského súdu v Žiline zo dňa 15.12.2016, sp. zn. RK-008/2016-LP, prvoinštančný súd konštatoval, že tento nepredstavuje verejnú listinu a v zmysle § 193 C.s.p. nie je pre súd žiadnym spôsobom záväzný. Jeho záväznosť sa vzťahuje len na strany rozhodcovského konania a je založená nimi uzavretou rozhodcovskou doložkou. Tento rozhodcovský rozsudok nemôže preto

nijako ovplyvniť právne postavenie tretích osôb. Z vyššie uvedeného výkladu o neplatnosti odstúpenia od zmluvy o dielo je však celkom jednoznačne zrejmé, že skutkové a právne závery, ku ktorým dospel rozhodcovský súd, neboli správne.

7. Odhliadnuc od vyššie uvedeného, pokiaľ ide o ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať vznik škody v ním tvrdenej výške 70 000 eur. Pokiaľ ide len o výšku škody, ak by aj bolo pravdivé tvrdenie žalobcu o tom, že so zhotovením diela by nemal žiadne náklady, z odmeny za jeho vykonanie by musel zaplatiť aspoň daň z príjmu, preto by ujma na jeho majetku (jeho nezväčšenie) nemohla byť rovná zmluvnej odmene. Naostatok prvoinštančný súd konštatoval, berúc do úvahy všetky v tomto konaní preukázané skutočnosti, že žalobcovi jeho tvrdenia o vzniknutej škode a okolnostiach jej vzniku neuveril a žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody považoval za účelovo vykonštruovaný. Žalobca v čase, keď vedel, že žalovaný o ňom šíri nepravdivé informácie (6.6.2016), uzavrel zmluvu o dielo, do ktorej bolo poňaté aj pomerne neštandardné ustanovenie čl. VI bod 5 zmluvy, podľa ktorého zhotoviteľ sa zaväzuje konať tak, aby nepoškodil dobré meno a povesť objednávateľa, a to napriek tomu, že predmetom zmluvy malo byť zhotovenie diela, ktoré nemalo byť nikde publikované a o samotnom zmluvnom vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou TURWOOD, s.r.o. nemuseli tretie osoby vôbec vedieť. Ako nedôveryhodnú vyhodnotil súd prvej inštancie výpoveď konateľa spoločnosti TURWOOD, s.r.o. C. C. i žalobcu, keď na jednej strane tvrdili, že medzi nimi nebol bližší vzťah, na druhej strane označili svoju spoluprácu za založenú na kamarátstve a zmluvu len za formálnu. Oboch taktiež spája osoba B. C. D., ktorého obaja označili sa svojho priateľa, a ktorý zastupoval žalobcu v rozhodcovskom konaní na Victoria rozhodcovskom súde v Žiline sp. zn. RK-008/2016-LP vedenom práve proti spoločnosti TURWOOD, s.r.o. Ako účelový sa súdu prvej inštancie javil aj samotný predmet zmluvy o dielo, keď žalobca napriek tomu, že to bolo zo strany žalovaného sporované, nijako nepreukázal, že by zhotovil viac obdobných diel za podobné odmeny, resp. že by bol skutočne odborníkom v oblasti revitalizácie obchodných spoločností, ktorého diela by mali takúto značne vysokú hodnotu. Navyše napriek tomu, že k odstúpeniu od zmluvy došlo až viac než dva mesiace od jej uzavretia (9.8.2016), žalobca podľa vlastného vyjadrenia nepristúpil ani k čiastočnému vykonaniu diela Z výpovede konateľa spoločnosti TURWOOD, s.r.o. tiež vyplynulo, že po odstúpení od predmetnej zmluvy o dielo si táto spoločnosť nedala podobné dielo zhotoviť u iného zhotoviteľa, čo opätovne nasvedčuje tomu, že samotná zmluva o dielo mala účelovú povahu, bola len simulovaná (a v dôsledku toho pre nedostatok vôle zmluvných strán neplatná), a preto nikdy nemalo dôjsť k jej reálnemu plneniu a žalobcovi v súvislosti s (neplatným) odstúpením od tejto zmluvy preto žiadna škoda nevznikla. Žalobca adekvátne nereagoval na procesnú obranu žalovaného, ktorý na vyššie uvedené a ďalšie rozpory upozorňoval, a to s poukazom na to, že sa obáva, že jeho skutkové tvrdenia a dôkazy môže žalovaný zverejniť. Takáto obava však žalobcu nezbavuje procesnej povinnosti uniesť dôkazné bremeno. Z dôkazov vykonaných v tomto konaní sa skutkový dej opísaný žalobcom, pokiaľ ide o vznik škody, javil prvoinštančnému súdu ako krajne nepravdepodobný a vykazujúci súdom opísané vnútorné rozpory. Žalobca teda nepreukázal ani vznik škody, ako ďalší z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu.

8. Súd prvej inštancie nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom, a to výsluch svedkov D. a B. G. (rodičov žalovaného), manželku žalobcu I. C., D. H. a J. J., „C., K. a C.“. Predovšetkým mal na zreteli diagnózu žalovaného a to, že podanie, v ktorom žalovaný tieto výsluchy navrhol, podľa vlastného vyjadrenia písal v ťažkom psychickom rozpoložení. Avšak aj keby tieto dôkazné návrhy boli myslené vážne, žalobca neuviedol, k akým skutočnostiam by títo svedkovia mali byť vypočutí. Súd prvej inštancie podotkol, že samotný neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu nebol sporný, preto výsluch daných svedkov nemal pre toto konanie žiaden význam. Prvoinštančný súd nevykonal ani žalovaným navrhnuté dokazovanie daňovými priznaniami žalobcu za roky 2014-2016 a ďalšie bližšie nešpecifikované dôkazy o tom, že žalobca ako občan mimo svojej podnikateľskej činnosti, vykonával diela obdobné dielu, ktoré bolo predmetom zmluvy zo dňa 6.6.2016, nakoľko preukazovať tieto skutočnosti a uniesť v tejto súvislosti dôkazné bremeno bolo povinnosťou žalobcu, nie žalovaného; okrem toho by tieto dôkazy neboli spôsobilé nič zmeniť na závere súdu o tom, že neexistuje príčinná súvislosť medzi žalobcom tvrdenou škodou a protiprávnym konaním žalovaného.

9. Na záver súd prvej inštancie dodal, že z lekárskych správ a znaleckého posudku, ktoré sú obsahom spisu, vyplýva, že žalovaný je schopný pochopiť význam súdneho konania a je spôsobilý samostatne konať pred súdom, preto nebolo potrebné, aby mal v konaní ustanoveného opatrovníka. Spôsobilosť na právne úkony žalovaného nebola do rozhodnutia súdu obmedzená. Vzhľadom na vyššie uvedené

skutočnosti prvoinštančný súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. a keďže mal žalovaný vo veci plný úspech, vznikol mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Proti uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že predmetom daného konania bol nárok žalobcu spočívajúci v uložení povinnosti žalovanému ospravedlniť sa žalobcovi, a to v súvislosti s nepravdivými a klamlivými informáciami, ktoré žalovaný o osobe žalobcu verejne šíril, čím zasiahol do žalobcových osobnostných práv. Súčasne sa žalobca domáhal voči žalovanému nároku na zaplatenie sumy 70 000 eur titulom náhrady ujmy, ktorá mu bola preukázateľne popísaným škodlivým konaním žalovaného spôsobená. V konaní nebolo sporné a vykonané dokazovanie, dokonca i vyjadrenie žalovaného potvrdzuje a preukazuje, že žalovaný sa konania, z dôvodu ktorého sa žalobca obrátil s ochranou svojich práv na súd, skutočne dopustil. Dokonca žalovaný bol vo vzťahu k tomuto konaniu trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 29.06.2017, sp. zn. 4T/70/2017 právoplatne uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a), písm. c), ods. 2 písm. b), písm. d) Trestného zákona. Podstata tohto protiprávneho konania žalovaného spočívala v uverejňovaní fotografií žalobcu spoločne s nepravdivými informáciami o jeho osobe, ktoré „nepochybne mali prudko dehonestujúci obsah, a ktoré závažným spôsobom zasiahli do žalobcovho práva na ochranu jeho občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, ako aj do jeho súkromia.“ Samotný súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu bol nepochybne preukázaný, a že jeho intenzita odôvodňuje prinajmenšom uloženie povinnosti žalovaného ospravedlniť sa. O to viac sa potom žalobcovi javil nepochopiteľný a právne neakceptovateľný spôsob, akým súd v konaní rozhodol a dôvody, ktoré súd v tejto súvislosti v rozsudku uviedol, a o ktoré toto rozhodnutie oprel. Súd totiž vo vzťahu k časti žalobného petitu žalobcu, ktorým tento žiadal uloženie povinnosti žalovanému na uverejnenie ospravedlnenia - po tom ako najskôr uznal a potvrdil, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému konaniu so závažným a škodlivým dopadom na osobu žalobcu a jeho osobnostné práva, na základe čoho mu patrí minimálne nárok na ospravedlnenie-tento nárok žalobcu zamietol s poukazom na spôsob, t.j. formu ospravedlnenia, v akej sa ho žalobca v zmysle svojho návrhu domáha. Obdobne potom k časti návrhu žalobcu, v ktorej žiadal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu sumu 70 000 eur titulom ujmy, ktorá mu bola konaním žalovaného spôsobená, súd považoval takto uplatnený nárok za nedôvodný, nakoľko dospel k záveru, že žalobca sa tohto nároku domáha titulom náhrady majetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená neoprávneným zásahom žalovaného do jeho práva na ochranu osobnosti a tento tak posúdil ako nárok zo zodpovednosti za škodu podľa § 16 v spojení s §420 a nasl. Občianskeho zákonníka a nie podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. S uvedenými závermi súdu žalobca nesúhlasil, nakoľko nezodpovedajú skutkovému a už vôbec nie právnemu stavu veci a vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia predmetných rozhodnutí a rovnako nemožno ignorovať skutočnosť, že rozhodnutie súdu i konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, trpí i ďalšími vadami (nedostatočne odôvodnené rozhodnutie, nevykonanie dôkazov, formalizmus), na základe čoho je podľa názoru žalobcu nutné toto rozhodnutie považovať za arbitrárne, a teda nezákonné. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. žalobca zdôraznil prílišný formalizmus a nedostatočné odôvodnenie záverov súdu o tom, že návrhu žalobcu na uloženie povinnosti žalovanému na uverejnenie ospravedlnenia nemožno vyhovieť, pričom k tomuto názoru súd dospel a odôvodnil ho tým, že žalobca žiadal uverejniť príslušné ospravedlnenie na internetovej stránke mesta Šurany, čo by podľa tvrdení súdu znamenalo uloženie povinnosti mestu Šurany podať v tejto veci žalobcovi aktívnu súčinnosť a strpieť zverejnenie ospravedlnenia na svojej stránke, pričom ale mesto Šurany nie je účastníkom daného konania a takáto povinnosť mu z ničoho nevyplýva. Súd dokonca uviedol, že nejde o prípad, kedy by sa žalobca domáhal uverejnenia ospravedlnenia formou platenej inzercie v médiu, ktoré takúto službu ponúka. V tejto súvislosti žalobca konštatoval, že vyslovený záver súdu jednoznačne svedčí o arbitrárnosti jeho rozhodnutia a nesprávnych právnych záveroch, ktoré súd vyvodil z nesporného skutkového stavu veci. K otázke zjavného a neprimeraného formalizmu súdu vo vzťahu k nemožnosti vyhovieť nároku žalobcu na uloženie povinnosti žalovanému na zverejnenie ospravedlnenia, poukázal žalobca na názor vyslovený Ústavným súdom SR v rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 41/2015: „... Ústavný súd nespochybňuje, že v sťažovateľkou navrhnutom ospravedlnení,

ktoré tvorilo obsah jej (zmeneného) žalobného petitu, neboli bližšie špecifikované nepravdivé výroky, ktoré mali byť žalovanou rozširované, za ktoré sa mala žalovaná sťažovateľke ospravedlniť. Zároveň ale ústavný súd zastáva názor, že bolo v možnostiach všeobecného súdu - s prihliadnutím na žalobný petit ako celok - identifikovať výroky, ktorými malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do práv sťažovateľky ...“ Rovnako bolo v tomto rozhodnutí konštatované, že nie je porušením ultra petitum, ak súd formulačne upraví petit návrhu vo výrokovej časti rozhodnutia, keď návrhu žalobcu vyhovuje. Súd musí výrokovú časť rozhodnutia formulovať tak, aby bola jasná, stručná, výstižná a predovšetkým materiálne vykonateľná (m.m. I. ÚS 122/2012). Obdobne odkázal na závery Ústavného súdu SR v zmysle nálezu zo dňa 7.10.2018, sp. zn. I. ÚS 192/2015: “... Požiadavku, aby z návrhu na začatie konania bolo zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha, nemožno však vykladať reštriktívne tak, že by navrhovateľ bol povinný urobiť presný návrh znenia výroku rozsudku súdu, pretože v § 79 ods. 1 druhej vete OSP sa navrhovateľovi neukladá formulovať návrh (výrok) rozsudku, ale iba to, aby sa z návrhu na začatie konania ako takého dalo zistiť, čoho sa navrhovateľ domáha (navrhovateľ totiž nemusí byť zakaždým zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.). Pretože iba súd, ktorý pozná právo, rozhoduje o tom, ako bude výrok jeho rozhodnutia formulovaný, aby bol aj materiálne vykonateľný, takže návrhom navrhovateľa na znenie tohto výroku nie je viazaný, avšak pri formulácii výroku rozhodnutia súd dbá na to, aby z obsahového hľadiska celého návrhu vyjadroval to, čoho sa navrhovateľ návrhom na začatie konania domáhal...“ Vzhľadom na citované rozhodnutia Ústavného súdu SR mal žalobca za to, že na základe v konaní preukázaných skutočností týkajúcich sa závadného konania žalovaného, ktoré ostatne konštatoval, a na ktoré samotný súd odkázal, v prípade žalobcom navrhovaného žalobného petitu sa v žiadnom prípade nejedná o nevykonateľný, či iným spôsobom nemožný návrh. Súd teda mal a mohol v rámci svojej rozhodovacej právomoci, pri zohľadnení podľa vlastných tvrdení nesporných skutočnostiach o existencii nároku žalobcu prinajmenšom na ospravedlnia, formulovať znenie výroku v danej časti tak, aby tento zodpovedal tomu, čoho sa žalobca v konaní domáha a aby bol materiálne vykonateľný. Podľa názoru žalobcu nemožno opomenúť ani fakt, že súd danú časť žalobného návrhu zamietol s odôvodnením, že jeho vyhovenie by znamenalo uloženie povinnosti mestu Šurany poskytnúť súčinnosť žalobcovi/žalovanému a strpieť zverejnenie daného ospravedlnenia, pričom následne tvrdil, že ide o iný prípad, ako keby žalobca požadoval uverejniť toto ospravedlnenie formou platenej inzercie. K uvedenému žalobca uviedol, že i v prípade, ak by sa žalobca domáhal uverejnenia ospravedlnia formou platenej inzercie, vyhovením takémuto návrhu by súd rovnako uložil subjektu na strane poskytovateľa takejto služby povinnosť poskytnúť za účelom splnenia tejto povinnosti žalovanému/žalobcovi súčinnosť; teda išlo by o totožný stav, ako v prípade žalobného návrhu formulovaného žalobcom; súd sa neobťažoval skúmaním toho, či uverejnenie ospravedlnenia spôsobom a formou v zmysle návrhu žalobcu je možné - tzn. nebolo vykonané dokazovanie v otázke, či je takéto uverejnenie na internetovej stránke mesta Šurany možné, a to napríklad aj formou odplatnej inzercie. Teda súd rozhodnutie v danej časti podľa názoru žalobcu odôvodnil zmätočne, bez toho, aby disponoval informáciami, s ktorými pracoval ako s faktami, čím predkladal neadekvátne závery o oprávnenosti žalobcom uplatneného nároku. Žalobca na okraj uviedol, že odôvodnenie rozsudku obsahuje viacero nesprávnych odkazov súdu na priebeh konania, napríklad v osobe navrhovateľa dôkazov, ktoré súd nevykonal, z čoho je možné v spojení s nedostatočným, resp. rozporným odôvodnením záverov súdu v zmysle vyššie uvedeného usúdiť, že konanie vykazuje závažné vady. S poukazom na uvedené skutočnosti mal žalobca za to, že zamietnutie žalobcovho návrhu na uverejnenie ospravedlnenia napĺňa znaky arbitrárneho, nedostatočne odôvodneného rozhodnutia, v rozpore so skutkovým stavom veci a v dôsledku týchto vád je samotné rozhodnutie nesprávne. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. žalobca uviedol, že odôvodnenie rozsudku v časti zamietnutia návrhu žalobcu na uloženie povinnosti žalovanému na zaplatenie sumy 70 000 eur titulom nároku na náhradu ujmy, ktorú žalobca preukázateľne utrpel v dôsledku konania žalovaného, jednoznačne svedčí o tom, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež, že na základe uvedeného dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Uvedené podľa názoru žalobcu vyplýva zo súdom vyslovených záverov o údajnej nedôvodnosti daného nároku žalobcu, nakoľko tento právny titul tohto nároku formuloval zmätočne, keď uviedol, že sa ho domáha ako „primeraného finančného zadosťučinenia - náhradu škody /ušlý zisk/.“ Ďalej sa v tejto súvislosti v odôvodnení uvádza, že zo skutkových tvrdení žalobcu má jednoznačne vyplývať, že žalobca sa nedomáha náhrady nemajetkovej umy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale náhrady majetkovej škody, čo súd posúdil ako nárok podľa § 16 v spojení s § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. V súvislosti s uvedeným záverom súdu prvej inštancie žalobca zdôraznil základnú zásadu civilného procesu, a to že právna kvalifikácia je vecou súdu, preto súd nemôže rozhodnutie o návrhu žalobcu opierať o vyjadrenia žalobcu, ale naopak je (bol) povinný na základe skutkových, ako aj právnych

zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, právne nárok uplatnený žalobcom v konaní správne právne kvalifikovať. Vo vzťahu k tejto otázke poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 6Co/107/2017, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo 244/2014, uznesenie Najvyššieho súdu SR 7Cdo 25/2018. Žalobca mal za to, že v danom prípade súd uvedeným spôsobom nepostupoval, nakoľko žalobcom uplatnený nárok na náhradu ujmy, ktorá mu bola nesporne spôsobená v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, vyhodnotil nesprávne a nesprávne ju aj následne právne kvalifikoval a preto je v tomto smere rozhodnutie súdu prvej inštancie nesprávne a neodôvodnené. Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že súd sa v tejto súvislosti zjavne účelovo zaoberal obsahom zmluvného vzťahu žalobcu a spoločnosti TURWOOD, s.r.o., pričom hodnotil zmluvné práva a záväzky, či nároky, ktoré účastníkom tohto zmluvného vzťahu vzájomne vyplývali, či mohli vzniknúť, pričom takto vyvodené závery aplikoval na posúdenie žalobcom uplatneného nároku na náhradu ujmy voči žalovanému. Žalobca síce základ svojho nároku voči žalovanému na zaplatenie predmetnej sumy odvodzoval od zmareného obchodu založeného zmluvou pôvodne uzatvorenou so spoločnosťou TURWOOD, s.r.o., no v žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s úvahami súdu, ktoré tento v tejto súvislosti bez relevantného odôvodnenia preniesol na posúdenie odôvodnenosti a oprávnenosti nároku žalobcu uplatneného v danom súdnom konaní. Súd podľa názoru žalobcu venoval v tejto veci viac pozornosť rozboru zmluvných záväzkov a záväzkov vzniknutých na základe ukončenia danej zmluvy, čo je pre správne právne posúdenie predmetu tohto konania úplne nepodstatné, ako riadnemu vyhodnoteniu skutkového stavu veci a následnej právnej kvalifikácii žalobcom uplatnených nárokov. Už úplne neadekvátne sa súd zaoberal správnosťou rozhodcovského rozsudku zo dňa 15.12.2016, sp. zn. RK-008/2016-LP, ktorý bol vydaný v súlade s príslušnou právnou úpravou, v zmysle ktorej má pre účastníkov rozhodcovského konania, v ktorom bol vydaný, rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu (§ 35 zákona č. 244/2002 Z.z.). V tejto súvislosti žalobca poukázal na znenie čl. 11 ods. 4 C.s.p., v zmysle ktorého: „Súd pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré vyšli najavo v tomto konaní, ak nejde o skutočnosti všeobecne známe alebo o skutočnosti ustanovené zákonom.“ Dané konanie a prístup súdu k prejednávanej veci preto žalobca nepovažoval za súladné so zákonom. Na doplnenie uviedol, že pod predmetné odvolacie dôvody je možné rovnako subsumovať rozhodnutie súdu vo veci zamietnutia návrhu žalobcu v časti ospravedlnenia, uloženia povinnosti na uverejnenie ktorého sa domáha, kedy súd obdobne nesprávne právne posúdil obsah a formu žalobcom navrhovaného spôsobu zverejnenia ospravedlnenia, a to vrátane vynesených nesprávnych a hlavne nejednotných právnych záverov o tom, že uložením takejto povinnosti ukladá nedôvodné záväzky aj tretím subjektom. Žalobca mal za to, že týmto rozhodnutím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Poukázal na znenie čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p. Tvrdil, že mu nemožno uprieť právo vychádzajúce z princípu právnej istoty, t.j. na spravodlivé rozhodnutie veci, ktorému však v žiadnom prípade nezodpovedá spôsob rozhodnutia v zmysle napadnutého rozsudku. Na jednej strane súd totiž opakovane zdôrazňoval existenciu nároku žalobcu na ochranu jeho osobnejších práv, do ktorých žalovaný nesporne neoprávnene a v značnom rozsahu negatívne zasiahol, a to vyslovene formou ospravedlnenia a na strane druhej veľmi chabým spôsobom súd konštatoval, že žalobcovi tento nárok neprizná, kedy toto rozhodnutie podľa názoru žalobcu svedčí o čistom formalizme a arbitrárnosti výkonu rozhodovacej právomoci zo strany súdu. Taktiež v prípade zamietnutiu návrhu na zaplatenie sumy 70 000 eur nemožno podľa názoru žalobcu ignorovať fakt, že súd posudzoval žalobcom uplatnený nárok v intenciách žalobcom prezentovanej právnej kvalifikácie, čo však prináleží výlučne súdu a v nadväznosti na skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania (t.j. reálne neoprávnené zásahy zo strany žalovaného značnej intenzity do osobnostných práv a oprávnených záujmov žalobcu, čo nesporne spôsobilo žalobcovi ujmu vo viacerých sférach jeho života a života jeho blízkych ako súčasť jeho osobnostných práv) zároveň platí, že tieto nesprávne aplikoval a vyhodnotil. Žalobca ďalej uviedol, že súčasťou práva na spravodlivý proces je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (II. ÚS 383/06, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.01.2022, č.k. 41Cob/70/2021-365). Žalobca konštatoval, že vo vzťahu k jednotlivým rozhodnutiam/záverom súdu o žalobcom uplatnených nárokoch absentuje riadne a presvedčivé odôvodnenie, teda rozsudok je vo svojej podstatnej časti - tzn. v častiach, kde súd uviedol, ako sa vysporiadal s v žalobe uplatnenými nárokmi žalobcu a na podklade akých skutočností k týmto záverom dospel - nedostatočne odôvodnený, resp. vôbec neodôvodnený. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. K odvolaniu podal žalovaný dňa 26.8.2022 vyjadrenie, v ktorom uviedol, že súd prvej inštancie zaujal vo veci správny právny názor a rozhodol v súlade so zisteným skutkovým stavom. Dôvody odvolania považoval žalovaný za účelové a špekulatívne. Žalovaný sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím a dôvodmi rozsudku, ktorým zamietol uloženie povinnosti žalovanému zabezpečiť

uverejnenie ospravedlnenia sa žalobcovi na internetovej stránke Mesta Šurany. Konštatoval, že žalobným návrhom je súd viazaný v zmysle § 216 ods. 1 C.s.p. a poučovaciu povinnosť podľa § 160 odsekov 1 a 2 C.s.p. súd nemá, ak je strana zastúpená advokátom, právnickou osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, odborovou organizáciou alebo fyzickou osobu, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Žalobca žiadal podanou žalobou a doplnením žaloby, ako aj vo výpovedi na pojednávaní dňa 9.5.2022 (na otázku súdu) , aby žalovaný zabezpečil uverejnenie ospravedlnenia prostredníctvom internetovej stránky Mesta Šurany, konkrétne na stránke http://www.surany.sk/ v sekcii Aktuálne zo života mesta v znení:.....atď. a ak uloženú povinnosť nesplní v stanovenom termíne, je žalobca oprávnený na náklady žalovaného uverejniť ospravedlnenie sám. Z obsahu žaloby vyplýva a žalobca v konaní uvádzal, že ospravedlnenie má pôsobiť voči občanom mesta Šurany, žalovaný sa mal podľa žalobcu teda ospravedlniť verejnou formou, aby sa ospravedlnenie dostalo do sféry čo najširšieho počtu obyvateľstva v Šuranoch. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že žalovaný ho osočoval verejne napr. aj prostredníctvom sociálnej siete Facebook (ako to vyplýva z trestného rozkazu). Žalobca má sám právnické vzdelanie a v celom konaní je zastúpený advokátom, ktorý má mať znalosti v oblasti občianskeho hmotného a procesného práva. Žaloba sa musí podávať obsahovo tak, aby v prípade úspešnosti bol uplatnený žalobný petit materiálne vykonateľný. Žaloba v časti uvedenia spôsobu splnenia povinnosti (v danom prípade nenapĺňala základné náležitosti materiálnej vykonateľnosti žalobného petitu v zmysle § 137 písm. c) C.s.p.). Súd prvej inštancie v rozhodnutí s časti uloženia povinnosti ospravedlniť sa žalobcovi. Zaujal podľa názoru žalovaného správny právny záver, keď žalobu zamietol z dôvodov uvedených v súdnom rozhodnutí. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v žiadnom prípade nepovažoval za arbitrárne, zmätočné ani príliš formalistické. Dôvody zamietnutia uvedenej časti nároku žalobcu prvoinštančný súd formuloval jasne a zrozumiteľne, pričom vychádzal z premisy, že rozhodnutie má byť aj materiálne vykonateľné. Prevádzkovateľom webovej stránky Mesta Šurany je mestský úrad Mesta Šurany, ktorý má právny a materiálny dosah na svoj internetový portál a sám rozhoduje, čo bude zverejnené na vlastnom webovom sídle (okrem povinností, ktoré obciam ukladajú príslušné zákony napr. povinnosť zverejňovať zmluvy). Žalovaný v žiadnom prípade sám osebe nemá možnosť splniť si povinnosť zabezpečením ospravedlnenia sa žalobcovi prostredníctvom internetovej stránky Mesta Šurany a rovnako Mesto Šurany nie je povinné uverejniť ospravedlnenie žalovaného, pokiaľ nebolo účastníkom predmetného konania na strane žalovaného. Súd prvej inštancie správne uviedol, že takáto povinnosť by potom mala zaväzovať aj Mesto Šurany ako poskytnutie súčinnosti žalovanému pri zabezpečení povinnosti. To isté platí pre odstavec II. opravy petitu (podanie došlé súdu 2.3.2017). Naviac, žalobca žiadal strpieť uverejnenie ospravedlnenia na náklady žalovaného, ale len v prípade, ak si žalovaný nesplní povinnosť uplatnenú v bode I. žalobného petitu (ktorý je materiálne nevykonateľný). Pokiaľ ide o odvolaciu námietku odvolateľa, že sa súd neobťažoval skúmať, či uverejnenie ospravedlnenia spôsobom a formou v zmysle návrhu je možné, tzn. nebolo vykonané dokazovanie k tejto otázke, žalovaný uviedol, že je predovšetkým vecou žalobcu, tak pred podaním žaloby alebo aj v priebehu konania, ktoré trvalo 5 rokov, aby sám zistil tieto skutočnosti alebo navrhoval k zisťovaniu uvedených skutočností vykonanie dokazovania, čo ale neurobil. Súd nemá povinnosť vykonávať dokazovanie z vlastnej iniciatívy, je vecou žalobcu, aby zvolil prostriedky procesného útoku a teda si sám strážil svoje právo (zásada „ vigilantibus iura scripta sunt“). Na prejednávaný prípad nie sú aplikovateľné ani závery Ústavného súdu SR uvedené v odvolaní, keď ústavný súd rozhodoval o namietanom práve na spravodlivé konanie vo vzťahu k odlišným skutkovým okolnostiam nedostatočného žalobného petitu. Žalovaný sa plne stotožnil s rozhodnutím a dôvodmi rozsudku uvedenými v odôvodnení, ktorým zamietol nárok žalobcu o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 70 000 eur ako náhradu škody/ušlý zisk. Dôvody odvolania v časti nepriznania zaplatenia sumy 70 000 eur považoval výlučne za špekuláciu odvolateľa. Odvolateľ „prenáša“ zodpovednosť na súd, ktorý mal podľa neho priznať uplatnenú sumu ako zadosťučinenie, ako nemajetkovú ujmu, hoci návrh žalobcu znel na náhradu škody/ušlého zisku, čo je však potrebné kvalifikovať podľa ust. § 16 Občianskeho zákonníka. Uplatnená škoda sa posudzuje podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka a nie podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Počas celého konania si žalobca uplatňoval majetkovú škodu a nie nemajetkovú ujmu – primerané zadosťučinenie. V konaní predložil dôkazy, v zmysle ktorých žiadal priznať škodu/ušlý zisk zo „zmareného obchodu“ v zmluvnom vzťahu medzi B. A. B. C. a obchodnou spoločnosťou TURWOOD, s.r.o. tvrdiac, že kvôli konaniu žalovaného došlo k odstúpeniu od zmluvy obchodnou spoločnosťou TURWOOD, s.r.o., v dôsledku čoho bol žalobca ukrátený o zaplatenie zmluvnej odmeny za dielo, ktoré mal vykonať. Súd prvej inštancie o uplatnenom nároku vykonal dokazovanie, zistil vo veci skutkový stav, pričom náhradu ušlého zisku žalobcovi správne nepriznal z dôvodov uvedených v podrobnom odôvodení rozhodnutia. Na pojednávaní dňa 9.10.2019 žalobca vo výpovedí uviedol, že si nárok na zaplatenie 70 000 eur

uplatňuje z titulu ušlého zisku s tým, že nárok na ďalšie finančné plnenie z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá bola spôsobená konaním žalovaného žalobcovi si neuplatňuje. Tiež na pojednávaní 9.5.2022 ako aj z právnej argumentácie vyplýva, že sa nedomáhal náhrady nemajetkovej ujmy. V odvolaní odvolateľ však alibisticky tvrdil, že si uplatňoval priznanie nemajetkovej ujmy. Konanie vo veci ochrany osobnostných práv je návrhovým konaním, v ktorom je všeobecný súd viazaný petitom žaloby. Z viazanosti súdu žalobným návrhom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, ako sa domáhajú. Zásada viazanosti súdu žalobným návrhom vyžaduje aj to, aby súd neprisúdil iné plnenie, než akého sa strany sporu domáhali. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než akým bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Žaloba je procesný úkon, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva (§ 131 C.s.p.). Obligatórnou náležitosťou žaloby je okrem iných pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Žalobca má preto povinnosť tvrdenia, teda povinnosť vytvoriť materiálny základ pre svoje skutkové tvrdenia tak, aby na ich základe mohol súd rozhodnúť. Odvolateľ si nárok z titulu priznania nemajetkovej ujmy vo výške 70 000 eur v konaní neuplatnil, nakoľko si nárok za zaplatenie sumy jednoznačne uplatnil z titulu ušlého zisku zo zrušenej zmluvy, a preto o prípadnom nároku z titulu priznania nemajetkovej ujmy nebolo v konaní vykonané dokazovanie. Právna kvalifikácia nároku je síce vecou súdu, ale pravdivé opísanie skutkových okolností a rozhodujúcich skutočností žaloby a dôkazy predložené v rámci procesného útoku, sú vždy vecou strán sporu. V zmysle judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Napadnuté rozhodnutie v uvedenej časti žalobného návrhu nemožno podľa názoru žalovaného považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Súd prvej inštancie aplikoval základné zásady civilného procesu tak, aby ochránil všetky strany sporu. Dôvody zamietnutia uvedenej časti nároku žalobcu súd prvej inštancie formuloval jasne a zrozumiteľne a jeho rozhodnutie je podľa názoru žalovaného komfortné a spravodlivé. Prvoinštančný súd sa pri svojom rozhodovaní riadil zásadou v čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p. a námietka odvolateľa, že rozhodnutím súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces nie je namieste. Súd prvej inštancie uplatnený nárok žalobcu, ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 70 000 eur správne posúdil ako nárok zo zodpovednosti za škodu podľa § 16 v spojení s § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, z ktorých skutočností žalobca odvodzoval nárok na náhradu škody. V nasledujúcom odôvodnení súd správne konštatoval, že žalobcom tvrdená konštrukcia nezodpovedá skutkovému a právnemu stavu a okrem iných dôvodov vyvodil záver, že neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného (ktorý nebol vôbec v zmluvnom vzťahu s obchodnou spoločnosťou TURWOOD, s.r.o. ani so žalobcom) a vznikom škody u žalobcu v súvislosti s odstúpením od zmluvy o dielo. V odôvodnení sa súd prvej inštancie zaoberal aj legálnosťou odstúpenia od zmluvy, čo mu nemožno vyčítať nakoľko právny záver vo veci platnosti odstúpenia vyvodil pre úplnosť, z dôvodu obsiahlej argumentácii strán sporu vo vzťahu k otázke platnosti odstúpenia od zmluvy. Súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného vyvodil správny záver keď uviedol, že príčinná súvislosť medzi vznikom škody a konaním žalovaného by nebola daná, či by odstúpenie od zmluvy zo dňa 9.8.2016 bolo alebo nebolo platné a žalobcom tvrdené okolnosti o vzniku škody považoval správne za vykonštruované, lebo zmluva o dielo bola dňa 6.6.2016 uzavretá účelovo. Išlo o zmluvu simulovanú, ktorá nepožíva právnu ochranu. Z uvedených dôvodov zodpovednosť žalovanému za škodu nevznikla. Okrem uvedeného žalovaný poznamenal, že žalobca nepreukázal v konaní ani výšku škody alebo ušlého zisku, čo tvorí jeden z predpokladov pre nastúpenie zodpovednostného vzťahu. S poukazom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.a žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

12. Žalobca reagoval podaním zo dňa 20.10.2022, v ktorom zdôraznil, že nakoľko napádaný rozsudok bol vydaný v prospech žalovaného, je zrejmé, že podstata vyjadrenia žalovaného spočíva v namietaní skutočností a tvrdení žalobcu, ktorými tento rozporuje správnosť predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to bez ohľadu na fakt, že týmto spôsobom žalovaný popiera zjavné a nespochybniteľné skutkové okolnosti veci a rovnako spochybňuje ním samotným potvrdené skutočnosti. Obsah jeho podania vyhodnotil ako zavádzajúci a účelový. K výroku rozsudku, ktorým súd zamietol žalobu žalobcu v časti uloženia povinnosti žalovanému uverejniť ospravedlnenie žalobcovi, kedy žalovaný v kontexte ním zaujatého postoja v zmysle vyššie uvedeného, považoval rozhodnutie súdu za správne a vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu v tejto časti rozhodnutia rozporoval postup žalobcu v konaní, žalobca uviedol, že tvrdenia žalovaného v žiadnom prípade nekorešpondujú so skutočnosťami podstatnými pre posúdenie tejto veci, ako ani s argumentáciou žalobcu tak ako ju tento v odvolaní uviedol a už vôbec nie sú v súlade s rozhodovacou praxou súdov, na ktorú žalobca poukázal. Podľa názoru žalobcu žalovaný ani neposkytol žiadne relevantné právne zdôvodnenie, pre ktoré považoval tvrdenia žalobcu o nesprávnosti postupu a rozhodnutia súdu v tejto časti za nesprávne, obmedzil sa len na vlastné konštatovania o postupe žalobcu v konaní bez toho, aby svoje vyjadrenia náležíte zdôvodnil. Obdobne v časti odvolania žalobcu proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu žalobcu na uloženie povinnosti žalovanému na zaplatenie sumy 70 000 eur titulom nároku na náhradu ujmy, ktorú žalobca preukázateľne utrpel v dôsledku konania žalovaného, žalovaný predložil závery, ktoré sú v rozpore so skutkovým stavom veci, ako aj okolnosťou, na ktorú upriamil v odvolaní žalobca pozornosť, a to, že právna kvalifikácia je vecou súdu. Nakoľko súd odôvodnenie svojho rozhodnutia v danej časti žaloby opieral zjavne výlučne o nesprávne interpretované vyjadrenia žalobcu, teda bez toho, aby na základe skutkových, ako aj právnych zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, právny nárok uplatnený žalobcom v konaní správne právne kvalifikoval, žalobca mal za to, že takéto rozhodnutie nie je správne, ale naopak, ide o arbitrárne rozhodnutie, ktoré je tak pre takýto formalistický prístup súdu aj nepreskúmateľné. Podľa názoru žalobcu nemožno ignorovať ani fakt, že zo strany súdu došlo k zmene pôvodne predneseného právneho posúdenie sporu, a to bez riadneho odôvodnenia takejto zmeny. K uvedenému došlo pritom bez toho, aby došlo k výraznej či inak významnej zmene skutkového stavu veci. Žalovaný však podľa názoru žalobcu zjavne účelovo tento aspekt konania a rozhodnutia súdu opomenul v rámci svojho vyjadrenia zohľadniť. Vo vzťahu k časti vyjadrenia žalovaného - konštatovanie, že súd správne vyhodnotil príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a škodou, ktorá bola žalobcovi týmto spôsobená - to v spojitosti so zmluvou o dielo zo dňa 6.6.2016, žalobca uviedol, že uvedená skutočnosť a najmä posudzovanie danej zmluvy, či okolnosti jej ukončenia, neboli predmetom tohto konania, v tejto súvislosti v konaní nebolo vykonané žiadne dokazovanie a preto akékoľvek vyjadrenia žalovaného, ktorý sa bez akéhokoľvek právneho titulu stavia do pozície osoby oprávnenej tento zmluvný vzťah, ktorého nebol účastníkom, hodnotiť, považoval žalobca za absurdné a bezpredmetné. Okolnosť, že samotný súd pri rozhodovaní vo veci vychádzal zo záverov, ktoré sám vyvodil taktiež bez toho, aby bolo v tomto ohľade vôbec vykonané dokazovanie, teda úplne neadekvátne spochybnili správnosť rozhodcovského rozsudku, t.j. právoplatného rozhodnutia, ktoré má rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, je samostatným dôvodom, ktorý činí rozsudok nezákonným. S ohľadom na uvedené žalobca zotrval na podanom odvolaní a žiadal, aby konajúci súd tomuto vyhovel v plnom rozsahu.

13. Žalovaný v podaní zo dňa 9.11.2022 uviedol, že vo vyjadrení nespochybňuje ním samotným tvrdené skutočnosti a nepopiera zjavné a nespochybniteľné okolnosti veci. Ďalej uviedol, že vyjadrením odoslaným 26.8.2022 reagoval na obsah odvolania žalobcu a vyjadroval sa k odvolaním napadnutému rozsudku súdu prevej inštancie. Je vecou žalobcu ako hodnotí vyjadrenie žalovaného, pričom s napadnutým rozsudkom, s vykonanými dôkazmi a zhodnotenými skutkovými okolnosťami a právnym záverom súdu prvej inštancie sa vyporiada odvolací súd. Žalovaný sa pridržiaval v celom rozsahu vyjadrenia k odvolaniu proti rozsudku, ktorým súd zamietol žalobu v časti uloženia povinnosti žalovanému uverejniť ospravedlnenie žalobcovi. Tvrdenia žalovaného korešpondujú s dôvodmi napadnutého rozsudku, pre ktorý bol nárok žalobcu zamietnutý v časti uloženia povinnosti ospravedlniť sa. Žalovaný svoje vyjadrenie náležite zdôvodnil. Žalovaný sa napokon aj v predmetnom spore žalobcovi ospravedlnil, čo vyplýva zo 6. strany predposledného odseku, posledná veta vlastného vyjadrenia žalovaného datovaného 13.12.2018 a v konaní uvádzal, že nemá s tým problém, pričom rozhodnutie ponechal na úvahu súdu. Konštatoval, že každý žalobný návrh má byť postavený tak, aby v prípade vyhovenia návrhu bol návrh aj reálny, a teda vykonateľný. Za vykonateľnosť petitu žaloby zodpovedá ten, kto žalobu podal. Žalovaný vyjadrenie k podanému odvolaniu právne zdôvodnil poukazujúc na ustanovenia C.s.p. upravujúce materiálnu vykonateľnosť žaloby. Z obsahu podaného odvolania a vyjadrenia zo dňa 20.10.2022 vyplýva, že žalobca absurdne zodpovednosť za nevykonateľnosť

žalobného petitu prenáša na súd ako aj na žalovaného. Žalovaný sa v celom rozsahu pridržiaval písomného vyjadrenia k odvolaniu a uviedol, že súd prvej inštancie o prvej časti nároku rozhodol správne, keď žalobu v časti uloženia povinnosti žalovanému ospravedlniť sa žalobcovi prostredníctvom tretej osoby, zamietol. Žalovaný trval na obsahu vyjadrenia, v zmysle ktorého sa stotožnil s rozhodnutím a dôvodmi rozsudku uvedenými v jeho odôvodnení, ktorým zamietol nárok žalobcu o zaplatenie sumy 70 000 eur z titulu uplatnenej náhrady škody, ušlého zisku. Žalovaný predkladal závery v konaní a vo vyjadrení, ktoré sú v súlade so zisteným skutkovým stavom. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol nárok na náhradu škody nepovažoval za arbitrárne, lebo nie je svojvoľné a opiera sa správne právne ustanovenia. Podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku je odvolacím súdom preskúmateľné. Odvolateľ podal špekulatívne a zavádzajúce odvolanie, ktorým sa snaží „zvrátiť" skutkové dôvody svoje vlastné tvrdenia a žalobný návrh, ktorý oprel o priznanie majetkovej škody vyplývajúcej z konkrétneho zo zmareného obchodu uzavretého medzi žalobcom a treťou osobou, ktorý obchod zmarila táto tretia osoba. Bremeno dôkazu zaťažovalo žalobcu, ktorý uvádzal a dokazoval, že z takto zmareného obchodu (odstúpenie od zmluvy o dielo) mu vznikla škoda/ušlý zisk 70 000 eur, ktorý požadoval nahradiť žalovaným. Počas celého konania uvádzal skutkové dôvody a predkladal dôkazy, ktorým proti argumentoval žalovaný a v procese postavil obranu na ich základe, pričom žalobca vyslovene v konaní uviedol, že si neuplatňuje návrh na zaplatenie nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného správne kvalifikoval žalobu na základe ust. § 16 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie mal osvedčený jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. Podľa názoru žalovaného prvoinštančný súd v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p. v konaní riadne odôvodnil nestotožnenie sa s predbežným právnym posúdením veci zákonnou sudkyňou dňa 9.10.2019, pričom predbežne právne posúdil vec na základe zisteného skutkového stavu veci tým, že nevidí príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom majetkovej škody na strane žalobcu. Preto argumentácia žalobcu vo vyjadrení v časti III. nie je podľa názoru žalovaného opodstatnená. Mal za to, že napadnutý rozsudok spĺňa všetky kritériá zákonného rozhodnutia, opiera sa o zistený skutkový základ, o relevantný právny záver, je výstižne a zrozumiteľne odôvodnený. Súd nepreferoval v procese žiadnu stranu, nerozhodol svojvoľne a postupoval v súlade zo zásadou spravodlivého procesu, na ktorý má právo tak strana žalujúca ako aj strana žalovaná. V ostatnom sa žalovaný pridržiaval písomného vyjadrenia k odvolaniu.

14. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné v časti zmeniť. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

15. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

16. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

17. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

18. Občiansky zákonník poskytuje v § 13 ochranu osobnosti len v prípade takého porušenia občianskej cti, ktoré predstavuje zásah do osobnosti človeka, pričom tento zásah musí byť objektívne spôsobilý privodiť takúto ujmu. Predpokladmi úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je tak skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a tento zásah je objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, ktorého obsahom je právo domáhať sa ochrany. Pod neoprávneným zásahom možno rozumieť konanie smerujúce proti osobnej a mravnej integrite fyzickej osoby, ktoré je objektívne spôsobilé znížiť jej dôstojnosť, vážnosť a česť a ktoré ohrozuje jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti.

Neoprávneným zásahom je aj každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie zasahujúce práva fyzickej osoby chránené v zmysle ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka.

19. V prejednávanej veci súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že v konaní bol nepochybne preukázaný zásah do práva žalobcu na ochranu osobnosti, berúc do úvahy výsledky trestného konania vedeného proti žalovanému, ktorá skutočnosť odôvodňuje minimálne uloženie povinnosti žalovanému ospravedlniť sa. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o tom, že žalobcom navrhovaný spôsob zverejnenia ospravedlnenia je taký, na ktorý žalobca nemá právny nárok, pretože uloženie povinnosti žalovanému zverejniť ospravedlnenie na internetovej stránke mesta Šurany by znamenalo uloženie povinnosti mestu Šurany podať v tejto súvislosti žalovanému aktívnu súčinnosť a strpieť zverejnenie ospravedlnenia na svojej stránke, čomu bráni skutočnosť, že mesto Šurany nie je stranou sporu a nie je v žiadnom súkromnoprávnom vzťahu so stranami sporu, ani mu zo žiadnych právnych predpisov nevyplýva takáto povinnosť, odvolací súd poukazuje na závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.8.2022, sp.zn. 9Cdo/265/2021, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky R 55/2022. Najvyšší súd SR v predmetnom rozhodnutí riešil otázku vykonateľnosti petitu v skutkovo a právne obdobnej veci, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že: „Z vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu vyplýva, že súdna prax pripúšťala už v minulosti v sporoch o ochranu osobnosti uloženie povinnosti žalovanému odstrániť následky neoprávneného zásahu ospravedlnením sa uverejneným cestou iného tretieho subjektu nezávislého na žalovanom, prípadne na platforme nepatriacej žalovanému, nezávislej od neho. Je tomu tak preto, že v určitých prípadoch sa odstránenie následkov neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti javí ako najspravodlivejšie a najefektívnejšie spôsobom resp. na tom mieste, ako k samotnému zásahu došlo. Tak, ako je tomu aj v prejednávanom spore (zásah spôsobený na zasadnutí obecného zastupiteľstva); inými slovami takým spôsobom, ktorý bude mať rovnaký dosah z hľadiska odčinenia následkov, ako mal samotný neoprávnený zásah (uverejnenie ospravedlnenia v obecnom časopise s dosahom na rovnaký okruh ľudí). Uloženie povinnosti žalovanému spôsobom nie závislým výlučne na jeho vôli, ale vyžadujúcom súčinnosť tretích subjektov (napr. vydavateľa tlače, prevádzkovateľa rozhlasu, obecného úradu pri vyvesení na úradnú tabuľu a pod.), nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za nedostatok materiálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia. Pokiaľ takto uložená povinnosť spĺňa požiadavku obsahovej určitosti, zrozumiteľnosti a jasnosti, rozhodnutie nie je možné považovať za materiálne nevykonateľné len z toho dôvodu, že žalovaný musí splniť uloženú povinnosť v súčinnosti s tretím subjektom. 29.1 Ani v prípade, že by splnenie takto uloženej povinnosti zo strany žalovaného nebolo možné z dôvodu nedostatku súčinnosti tretej osoby, táto situácia by sa neprejavila ako nedostatok materiálnej vykonateľnosti rozhodnutia, ale prípadne v rámci exekučného konania, kde by zakladala právo žalovaného brániť sa proti výkonu rozhodnutia podaním návrhu na zastavenie exekúcie pre následnú nemožnosť splnenia uloženej povinnosti (§ 61k ods. 1 písm. d) zákon č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok v znení neskorších predpisov). Súd musí totiž uložiť povinnosť žalovanému tak, aby zodpovedal za výsledok splnenia uloženej povinnosti osobne a povinnosť môže uložiť len strane sporu. Žalovaný tak zodpovedá za to, že urobí prejav svojej vôle v podobe ospravedlnenia a tiež za to, že ho urobí spôsobom a v lehote podľa výroku rozhodnutia súdu, t.j. v tomto prípade tak, že požiada vydavateľa obecného časopisu o uverejnenie ospravedlnenia a tým, že požiada o udelenie slova na zasadnutí obecného zastupiteľstva za účelom prednesenia svojho ospravedlnenia. Pokiaľ odvolací súd v prejednávanom spore uložil žalovanému povinnosť ospravedlniť sa na najbližšom zasadnutí obecného zastupiteľstva, riadne vymedzil rozsah povinnosti žalovaného z hľadiska jeho obsahu, určitosti, miesta a času a spôsobu vykonateľnosti. Podľa ustanovenia § 12 ods. 8 ZoOB zasadnutia obecného zastupiteľstva sú zásadne verejné a v zmysle ustanovenia § 12 ods. 9 veta druhá ZoOZ slovo na zasadnutí môže byť udelené ktorémukoľvek obyvateľovi obce. I keď je možnosť udelenia slova občanovi len fakultatívna, žalovaný zásadne nesie zodpovednosť len za to, že sa o splnenie uloženej povinnosti reálne pokúsi a o slovo požiada. To isté platí aj vo vzťahu k povinnosti žalovaného požiadať o uverejnenie ospravedlnenia v obecnom časopise“.

20. Z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu teda vyplýva, že súdnym rozhodnutím uloženie povinnosti žalovanému spôsobom vyžadujúcom súčinnosť tretích subjektov nebráni materiálnej vykonateľnosti takéhoto rozhodnutia. Z uvedeného zároveň možno vyvodiť, že žalobca sa môže domáhať takejto formy ospravedlnenia, ktorá vyžaduje súčinnosť tretej osoby, hoci táto osoba nie je stranou sporu, tak ako tomu je aj v prejednávanej veci. Splnenie povinnosti žalovaného potom spočíva iba v požiadaní tejto tretej osoby o uverejnenie ospravedlnenia. Aj v prípade tej časti žalobného petitu, na základe ktorého pre prípad, že žalovaný nezabezpečí zverejnenie ospravedlnenia, je žalobca oprávnený

na náklady žalovaného uverejniť ospravedlnenie sám, nemožno hovoriť o nevykonateľnosti petitu z dôvodu potreby súčinnosti tretej osoby.

21. Odvolací súd na základe uvedeného, keď zároveň z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalovaný sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi zásahu objektívne spôsobilého privodiť mu ujmu na právach chránených ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom v konaní niekoľkokrát uviedol, že nemá problém žalobcovi sa ospravedlniť, podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnutý rozsudok v časti, ktorou súd prvej inštancie zamietol žalobu, na základe ktorej sa žalobca domáhal uverejnenia ospravedlnenia. Odvolací súd iba z dôvodu formálnej správnosti a vykonateľnosti navrhovaného petitu upravil výrok rozhodnutia tak, aby zodpovedal súčasnému stavu, a to pokiaľ ide o aktuálne označenie sekcie na internetovej stránke Mesta Šurany, a to namiesto pôvodne navrhovaného označenia sekcie „Aktuálne zo života mesta“ na označenie sekcie „Život v meste“. Uvedeným nedochádza k porušeniu zásady ne-ultra petitum (nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 122/2012 z 03.10.2012).

22. Vo vzťahu k námietke žalobcu, týkajúcej sa nároku na zaplatenie sumy 70 000 eur odvolací súd konštatuje, že odvolateľ namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu, vytýkajúc súdu prvej inštancie, že sa neriadil základnou zásadou civilného procesu, a to, že právna kvalifikácia je vecou súdu. Dôvodil tým, že jeho nárok vyplýval z porušenia práva na ochranu osobnostných práv, ktoré porušenie súd prvej inštancie v danom prípade aj konštatoval, nesprávne však právne kvalifikoval nárok žalobcu na zaplatenie sumy 70 000 eur. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.9.2010, sp.zn. 5Cdo/196/2009, v zmysle ktorých: „Občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriadiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú“.

23. Berúc do úvahy uvedený záver, je možné konštatovať, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval správne, ak pri posúdení nároku žalobcu vychádzal z jeho skutkových tvrdení a predložených dôkazov, ktoré jednoznačne svedčili uplatneniu si nároku na náhradu majetkovej ujmy (škody/ušlého zisku). Žiadne z tvrdení žalobcu ani predložené a v konaní vykonané dôkazy nenasvedčovali záveru, že žalobca si uplatňuje zaplatenie sumy 70 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, preto súd prvej inštancie správne nárok posúdil ako náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Dôvodom priznania peňažnej satisfakcie je najmä skutočnosť, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Žalobca však svoj nárok na zaplatenie sumy 70 000 eur skutkovo odôvodnil výlučne stratou plnenia zo zmluvy o dielo uzatvorenou so spoločnosťou TURWOOD, s.r.o., ktorá odstúpila od tejto zmluvy z dôvodu porušenia povinnosti žalobcu konať tak, aby nepoškodil dobré meno a povesť objednávateľa. Ak aj neskôr v konaní uviedol, že tento jeho nárok si uplatňuje titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bez zmeny pôvodných skutkových tvrdení, prvoinštančný súd nemal žiaden skutkový podklad pre vyvodenie takejto právnej kvalifikácie nároku žalobcu, t.j. pre posúdenie nároku podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa zároveň stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody u žalobcu v súvislosti s odstúpením od zmluvy o dielo spoločnosťou TURWOOD, s.r.o.

24. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou zamietol žalobu o zaplatenie sumy 70 000 eur podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

25. O (celkových) trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 2 C.s.p.. Vzhľadom k výsledku konania bolo zrejmé, že ani jedna zo sporových strán nebola v konaní plne úspešná, preto odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon
pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).